

Marita G. Schmitz

"Tumeda" kaksiku kiusatus

Minu kaksikhinge muinasjutt
- tõestisündinud lugu

"Tumeda" kaksiku kiusatus

See oli... varsti pärast minu 19. sünnipäeva – pärast lahkuminekut oma esimesest poiss-sõbrast, kellega ma tegelikult plaanisin kokku kolida –, kui ma vanematekodust oma esimesse korterisse kolisin. Ma tahtsin olla iseseisev ja elada oma töökoha lähedal. Ennekõike keeldusin ma kategooriliselt vanematele raha andmast oma toa ja söögi eest. Sest seda ma nüüdsest peale tegema hakkasingi.

Mõni nädal enne väljakolimist rääkis üks sõber mulle meie linnas toimuvast konverentskõnest – kus paljud inimesed said korraga omavahel rääkida. Ma pidin seda proovima.

See oli lõbus – kõik rääkisid üksteisest üle. Siis pidin ma hüüdnime välja mõtlema, sest keegi ei tahtnud oma pärisnime kasutada. Enamikul inimestel olid loomade või filmitegelaste nimed.

See oli väga lõbus ja me rääkisime, et tahaksime kunagi grupina kokku saada.

Helistada sai mitmele telefoninumbrile – ja tõepoolest, tõelised klikid hakkasidki tekkima, kohtudes regulaarselt. Lepime kokku kohtumisaega, milles enamik inimesi kokku leppis, ja siis me kohtusimegi. Esimene kohtumine oli väike – umbes 10–15 erinevas vanuses inimest.

Enne esimesele kohtumisele minekut märkasin väga sõbralikku häält mu nime hüüdmis. Kohtumisel tekkis kohe side – me kõik saime väga hästi läbi. See oli lõbus koosviibimine. Nüüd oli lisaks nimedele ja paljudele häältele näha ka inimesi. Muidugi olid mõned neist üsna erinevad sellest, mida olite ette kujutanud. See oli väga lõbus ja me kõik nautisime seda.

Seejärel kohtusime sagedamini; vahel uisutama, vahel lihtsalt jooma ja juttu ajama – tavaliselt tavalises kohtumisaigas (bistroos/kohvikus).

Seal oli see – ikka ja jälle – see üks hääl, mis mu nime hüüdis – aga nüüd teadsin, kellele see kuulus. Ja ma liitusin ja hüüdsin ka tema nime.

Meile väga meeldisid teineteisele. Nagu ma ütlesin, olin ma kõigest 19 ja tema juba 25. Ma ei teadnud päris täpselt, mida temast arvata. Me olime nagu sõbrad ja olin just lahku läinud oma esimesest poiss-sõbrast, kellega olin koos olnud peaaegu kaks aastat. Nagu ma eespool kirjeldasin, olin just välja kolinud ja tahtsin elust rõõmu tunda – tantsimas käia ja inimestega kohtuda. Mõtlesin kõigele peale selle, et kohe uuesti tõsist suhet alustada. Olime teineteise suhtes väga ettevaatlikud.

Märkasin aga, et ta oli minu temperamendist ja elurõõmust tõeliselt vaimustuses. Ja mind tõmbas see seiklus.

Noh, aeg-ajalt võtsime teineteise kodust peale, et koos kohtumispaika minna, või sõidutasime teineteist koju.

Mingil põhjusel ei teinud ta kunagi sammugi.

See oli temaga kuidagi imelik. Kord, ühe koosoleku ajal, panin käe talle ümber õlga... Aga ta ei vastanud samaga.

Noh, ma ütlesin endale: "Jah, me oleme lihtsalt sõbrad ja kõik on korras."

Aga siis tulid pinnale tunded – näiteks, et äkki ma polnud piisavalt hea, mul polnud nii head tööd kui temal. Tundsime end väga poisiliku ja sõbralikuna. Võib-olla mitte tema tüüpi naine – või mitte piisavalt daamilik.

Sel ajal ei mõelnud ma eriti, miks me nii lähedased olime. Aga tema hääle kuulmine telefonis oli alati maagiline – täiesti kütkestav.

Käisin erinevates kohtades, kuhu iganes tahtsin minna või teha asju, mis mulle meeldisid.

Olin sealt leidnud ka tüdruksõbra. Käisin temaga tihti nädalavahetustel tantsimas – vahel

tantsusaalis, vahel diskol. Vahel tuli ka tema kaasa.

Kokkusaamised muutusid harvemaks ja veetsin rohkem aega oma tüdruksõbraga. Sõitsime isegi nädalavahetustel tema või mu vanemate juurde ja käisime seal klubis.

Kokkusaamised jätkusid mõnda aega ja me pörkasime pidevalt kokku.

Keegi oli talle öelnud, et mul on uus poiss-sõber, ja sellest ajast peale kohtusime ainult juhuslikult. Polnud kunagi võimalust temaga isiklikult/privaatselt vestelda – alati oli ümberringi teisi inimesi.

Siis läksin teise kohtumispaika, teisele telefoninumbrile. Ja tõepoolest, ma pörkasin temaga seal kokku. Kui ma teda nägin, oli kõik, mida ma öelda suutsin, see: "Oo, see oled jälle sina!" Olin tegelikult natuke solvunud, sest ta oli mind põhimõtteliselt ignoreerinud. Mul polnud

aimugi, et ta arvas, et mul on uus poiss-sõber. Ta oli süvenenud väga intiimsesse vestlusse teise noore naisega.

Noh, ma arvan, et ma olin ikkagi natuke kade.

Sain alles hiljuti teada, et ta oli seda märganud – pärast meie viimast kontakti.

Mina ja tema – me kohtusime harva enam; oli möödunud päris palju aega – vähemalt kaks või kolm aastat –, kui me lõunapausi ajal poes olles juhuslikult kokku põrkasime.

See oli piinlik – me põhimõtteliselt lihtsalt lobisesime, kus kõik töötavad ja elavad.

Aga ma arvan, et ma kokutasin natuke. Ma ei tea. Mul oli väga hea meel teda jälle näha. Kuna meil oli vaid lühike lõunapaus ja me mõlemad käisime poes, läksime üsna kiiresti lahku – ilma telefoninumbreid vahetamata. Tema elas selleks

ajaks linna teises osas ja mina olin juba maale kolinud, et uue poiss-sõbraga koos olla. Ja ma töötasin kogu aeg linnas.

See kohtumine ei jätnud mind kuidagi rahule. Mõtlesin sellele ikka ja jälle. Nägin pidevalt tema nägu oma peas – seda, kuidas ta mulle naeratas. See lihtsalt ei lasknud mind lahti – see oli nagu magnet. Mis see oli?

Arvan, et umbes aasta hiljem mõtlesin, et tahan teda uuesti näha – kuigi olin ikka veel selles teises suhtes.

Aga kuidagi tõmbas mind temaga uuesti kohtumine. Et näha, kas selles on midagi enamat. Olin uudishimulik ja nägin pidevalt tema naeratavat nägu oma peas. Kui õnnelik ta oli olnud, et mind jälle nägi. Hmm, ma tahtsin tõesti teada saada, kas meie vahel on midagi – kas on midagi enamat kui lihtsalt sõprus.

Aga kuidas ma oleksin pidanud seda tegema? Ma ei saanud oma praegusele poiss-sõbrale öelda:

"Ma lihtsalt lähen külla vanale sõbrale vanast ajast..."

Aga ma kasutasin ikkagi võimalust ja sõitsin ühel nädalavahetusel (45-minutiline autosõit) tema juurde, kui mu poiss-sõber oli ära.

Läksin tema korterisse ja ta tegi mulle ringkäigu. „Ilus korter,“ ütlesin. Ja siis – ma pidin absoluutselt teadma – kuidas ta reageerib?

Suudlesin teda huultele. Aga kõik, mida ma tema silmis nägin, oli hirm. Ta küsis, kas ma tahan jääda, aga ma ei suutnud tema silmis peituvast hirmust aru saada ja samal ajal kartsin – et mind oli juba kodust leitud, et nad võisid mind juba igatseda ja et ma satun hätta, kui ma kauem eemale jään. Pealegi hiilis see tuttav tunne tagasi: kas ta võiks tõesti tõsine olla? Kas ma olin talle üldse piisavalt hea, piisavalt naiselik ja piisavalt atraktiivne? Sama tunne, mis mul toona oli olnud, tuli tagasi.

Nii et ma jätsin kiiresti hüvasti, istusin tagasi autosse ja sõitsin koju. Ütlesin endale: „Ei, siis pole seal ilmselt midagi ja see on okei.“

Hiljem, paar päeva või nädalat hiljem – ma ei mäleta enam täpselt – kirjutasin talle uue kirja. Esmalt kirjutasin sellele oma saatjaaadressi ja seejärel kriipsutasin selle maha. Saatsin ära. See oli kõik.

Umbes kaks aastat hiljem abiellusin oma tolleaegse poiss-sõbraga, aga ma ei suutnud teda päriselt peast välja saada. Mõtlesin ja unistasin sellest pidevalt – mis oleks juhtunud, kui ma oleksin jäänud? Noh, ma vist ei saagi kunagi teada, mõtlesin ma.

Noh, ma olin oma tolleaegse poiss-sõbraga koos ainult seitse aastat (pulmad kaasa arvatud). Siis pettis ta mind. Kolisin välja. Me lahutasime.

Siis üritasin teda uuesti leida (minu kena telefonihääl). Aga mul polnud kehtivat

telefoninumbrit ja ta ei elanud enam isegi seal. Aga siis leidsin telefoniraamatust tema vanemate telefoninumbri.

Mõtlesin sellele hetke ja siis tegingi seda. Helistasin tema vanemate koju.

Tema ema vastas telefonile. Küsisin tema järele ja küsisin, kas ta saaks mulle tema telefoninumbri anda. Aga ta ütles: "Ta on nüüd väga armukadedada tüdruksõbraga." Ja ma ei peaks temaga ühendust võtma. Ma ei saanudki tema telefoninumbrit sel põhjusel.

Ma ei mäleta enam täpselt, aga ma arvan, et jätsin oma telefoninumbri, et ta saaks ühendust võtta.

Noh, kui kahju. Ma oleksin tahtnud temaga rääkida sellest, mis tol ajal juhtus ja kuidas ma tema peale mõtlesin. Ma tahtsin lihtsalt teada, kuidas tal läheb ja kas ta tunneb samamoodi nagu mina.

Kahjuks ei olnud minu otsingud tema leidmiseks edukad.

Internet?! - Jah, kui selline asi oleks tol ajal olemas olnud, oleksin ma ta ehk leidnud.

Kahjuks ei sattunud ma tema peale juhuslikult ja ma ei teadnud, kus ta praegu töötab, sest ettevõtet, kus ta varem töötas, enam ei eksisteerinud.

Nii see siis oligi! „Noh, siis võib ta õnnelik olla,“ ütlesin endale.

Siis, umbes kaks aastat hiljem, kohtasin uut poiss-sõpra. Umbes aasta pärast kolisime kokku, abiellusime ja jäime kokku umbes kümneks aastaks.

Aga ma mõtlesin temast ikka ja jälle. Ja ma kujutasin ette, mis temaga oleks olnud. Kas me oleksime nüüdseks abiellunud ja lapsed saanud?